

fleste Lande, hvor man har lagt sig efter Sukkerproduktionen — dog ikke Danmark — have begunstiget denne Industri dels ved Stattesfrihed, dels ved Udsøfelsespræmier. Det er navnlig Tilsædet i Frankrig, som derved har naaet op til en Produktion af aarlig 400,000 Tons Sukker, omtrent en Fjerdedel af hele Roesukkerproduktionen i Verden. Denne Beskyttelse har bevirket, at Roesukkerproduktionen er tiltagen i overordentlig høi Grad. Den engelske Kommission har oplyst, at i Aaret 1868—78 er det Kvantum Roesukker, som er frembragt over hele Verden, steget fra omtrent 650,000 Tons til omtrent 1,400,000 Tons, altsaa til langt over det Dobbelte, og det er i stadig Fremgang; thi der indtages stadig flere og flere Acres til Dyrkning af Sukker. I Amerika derimod har Sukkerøret ikke villet trives, uagtet man har gjort forskjellige Forsøg paa at faae det til at lykkes; men der er man paa praktisk Vis gaaet en anden Vej. Man har der gjort den Opdagelse, at Maiskolben indeholder et betydeligt Kvantum Sukkerstof, og man har samtidig fundet, at en Plante, der gaar under Navnet „Sorghum“, en kinesisk Græsart, som voger grumme villig og næsten voger vildt over en stor Del af Unionen, og som ogsaa er bekjendt under Navnet Minnesota early amber, ligeledes egner sig til Sukkerfrembringelse, og man har navnlig fundet, at, naar disse to Plantebale bringes sammen, faar man ikke alene et fortrinligt, men endog ogsaa et meget billigt Sukkerstof. Den nordamerikanske Regjering udgiver hvert Aar fra sit Agerdykningsdepartement — jeg vil i Parenthes sige, at jeg vilde ønske, at vi ogsaa havde et saadant Departement her — en Beretning, en Bog af en ikke ubetydelig Størrelse, som beskæftiger sig med alle der stedfindende agronomiske Spørgsmaal, og den har ogsaa i de 2—3 sidste Aar beskæftiget sig meget levende med denne Fabrikation af Sukker af Mais og Sorghum, og i den sidste Beretning, der er ledsaget af et Cirkulære, som er trykt særskilt, har den nordamerikanske Regjeringens Komité konstateret, at det nu har viist sig, at det er muligt at fabrikere fortrinligt Sukker af Mais og Sorghum, og at det er muligt at fabrikere det billig, og man kan se af de Korrespondancer, der ere indkomne til Agerdykningsdepartementet, at mange Hænder ere i travl Bevægelse for at søge at udvikle denne ganske nye Industri, saa at der er stor Fare for, at den Tid vil komme, da Unionen ikke alene forsyner sig selv med Sukker, men ogsaa forsyner hele den øvrige Verden, saa at den vil optræde paa det europæiske Marked med den samme skarpe Konkurrence, med hvilken den i de senere Aar er optraadt med Hensyn til Korn og Kreaturer. Derfra truer rimeligvis den største Fare, og i alt Fald indeholder det en betydelig Spore til at søge at bringe Hær sukkerkulturen op til en saadan Højde, at den nogenlunde kan holde Skridt med det,

som frembringes i den øvrige Verden. Om dette nu er muligt, er et Spørgsmaal, som ikke kan afgjøres her. Det kan kun afgjøres ved Undersøgelse af sagkyndige Folk paa Stedet og ved Undersøgelser paa andre Steder, hvor man, truet af samme Fare og levende under samme Forudsætning, har forsøgt at bringe Kulturen op til en større Højde end hidtil. Man har nemlig forsøgt dette paa Mauritius og i Nordamerikas tropiske Egne, navnlig i Louisiana, og man har forsøgt det med stort Held navnlig paa Mauritius, hvor Afgrøden er steget overordenlig i de sidste Aar og stadig stiger som Følge af en bedre Dyrkning af Jorden og navnlig som Følge af, at man er begyndt at anvende Dybpløining, Gjødnings og Draining, ganske de samme Momenter, som have bragt det europæiske, den gamle Verdens Agerbrug op til den Højde, det nu har. Der er vel ikke heller Spørgsmaal om, at noget Lignende kan finde Sted paa St. Croix, hvis Jordbund fra Naturens Haand er saa særdeles vel udbyret, og det er efter vor Overbevisning nødvendigt, at der snarest mulig bliver gjort Forsøg i den Retning. Regjeringen har jo forskjellige Plantager, som den har maattet overtage. Der vil man kunne, om ikke, saaledes som Amerikanerne have foreslaaet, indrette en Mønsterfarm, en Mønstergaard — det behøves ikke — saa dog lade disse Plantager drive paa rationel Maade, paa samme Maade, som man driver dem paa de omliggende vestindiske Øer, saa at de andre Plantageeiere ved at følge dette Exempel mulig kunne opnaa det samme Resultat. Men det kan ikke negtes, at efter de Beretninger, der ere komne fra St. Croix, er der saa megen gammel Stenbrud, at det vil være vanskeligt for en ny Fremgangsmaade at trænge igjennem. Vi vide, at der er kommet 2 Dampplouge paa Den, og vi vide, at de have været benyttede forsøgsvis, men Alle have været enige om, at de ikke egne sig for St. Croix, og de henligge ubrugte. Af Gjødnings anvendes faare Lbd. Pløining anvendes næsten slet ikke, i alt Fald ikke Dybpløining. Efter hvad der berettes, pløier man ikke hele Marken men kun de Miller, i hvilke Sukkerpræstiklinger skulle sættes. Overhovedet drives efter Kommissionens Beretning Agerbruget væsentlig paa en saa overfladisk Maade, at det ikke er besynderligt, at det ikke kan frembringe de Resultater som tibliger, da Jordbunden var endnu mere righoldig paa Næring. Svormegret Gjødningsæmne der bringes bort fra Den gennem Afgrøden, kan man gjøre sig en meget svag Forestilling om, naar man veed, at Jællesukkerføgeriet paa St. Croix har iagttaget, at det udvinder omtrent 10,000 Z Fosforlyre aarlig af Sukkerrorene. Det er jo kun en forsvindende Del af Dens Produktion, der kommer til Sukkerføgeriets Behandling, saa, naar man summerer det op i Aarens Løb, vil man faae et meget betydeligt